

Sällheten.

Du, med trångtande rop
Kallad af Slaf och Kung!
Säg, hwad dölier du dig? —
Bor du i Flystans sköt?
Der, med rustwande wingar
Natten waktar det gamla guld.

2.

Fann i Sanningens djup
Grubblande Forskar'n dig?
Säg bland Skaldemör dig
Dwåljande Sångens Son?
Bar wid Segrarens sida,
Dig den blodiga stridens wagn?

3.

Bagdads stolte Calif,
Måttad af Nöjets rus,
Mottar gäspande, fall,
Himmelska Flickans lys;
Ha! du hwilar, o Sällhet!
Ej på njutningens swanduns, bådd.

4.

Nys född, hållsar med gråt
Barnet den första Sol;

Gubbe, suckar det trött
Efter den sista Natt.
Sielf den dygdiges öga
Gjuter tåren på bleknad kind.

5.

Blifwa, trängta och dö:
Bjuder oss Odets lag —
Sällhet! är du en dröm?
Gäckade känslors dröm?
Eller — är du en bild af
Sanna kommande Himlars ro.

Wårn.

(Melobien lika med den föregående.)

Gröna, leende Wår,
Oskuldens sköna bild,
Till din tjusande famn
Tryck mig en timma blott!
Uck, med lekande winge
Gläckta hemliga oron bort!

2.

Prydd m ed barndomens frans
Möt mig i minnets lund!

Måla der för min blick
Drömmarnas flydda werld!
Bygg på rinnande sanden
Hoppets strålande tempel än.

3.

Slingra twiflarens natt!
Kände hatet smält!
Kläd i kärlekens skrud
Giriga tigrars hem!
Wid ditt klappande hjerta
Fyll den trånande långtarn's bön!

4.

Kanske skädat din sol,
Hälsad af mig i dag
Innan fördarnes tid
Mortimers slutna graf
Der hans sorgliga lefnads
Gåta, löses af maskens tand.

5.

Ängen gyllene sten
Smickra min swaga dygd!
Uck! jag drömdé mig blett,
Blifwa med mildhet dömd
Och att förjande flickan
Strödde blommor på graswens mull.

Vårens lävkor! er sång
 När ej dit falla djup.
 Tillsten tusivan likväl,
 Sofwarens helga tak,
 Och för wandraren sjungen
 Hoppets ewiga morgonspalm.

Sållas i Björnstål's Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hérberg, 1825.